

IDAR KRISTIANSSEN:

TO SONETTER

Vi —

Vi kommer hit fra søvnens mørke saler,
hvor ingen selv sitt eget leie ser.
Vi kjenner ikke røsten som befaler,
og fatter bare dårlig det som skjer:

Vi ler, og drukner gleden i pokaler.
Vi sverger høyt og inderlig. Vi ber.
Vi priser Gud, og plyndrer katedraler.
Så blir vi tause: gråter ikke mer,

og gjøgler ikke smerte-lystig lenger.
Selv kruset lar vi stå. Den most vi trenger,
er ikke den vi her så villig bys.

En stillhet kaller oss: Vi må forsake.
Og lydige som barn går vi tilbake
til saler som er evig uten lys.

Man vitser ikke

En stormnatt satt jeg sorgfull i mitt kammer,
og gjorde opp mitt bo: Min gjeld var stor,
jeg hadde løyet for min gamle mor,
og vraket melk men drukket stive drammer, —

jeg hadde fristet møer og madammer,
jeg hadde tilogmed bedrevet ord!
Nu eide jeg en sytti-øres snor
(de siste sedler var gått med til — flammer).

Av alle ting sto én igjen å gjøre, —
jeg håpet bare Fanden ville ha meg!
Men da jeg hoppet til, akk, da røk snøret!

Jeg falt pladask, og drepte slik — en mus.
Men spar på vitsene! Le ikke av meg!
Man vitser ikke i en hengt manns hus!